

הפורה בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוז

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום רביעי ט"ז תמוז תשפ"ג | דף היומי בבלי: גיטין נ | דף הכולל: גיטין מט.
דף היומי בהלכה: מסימן קנ"א סעיף ו' עד סעיף י"א.
מוסר: אהבת חסד - פרק ב' עד אות ג'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הגאווה "ודע שאנחנו מחוייבי"

שמי יעקב זייבלד, ואני גר ברמות. זכיתי להיות
מיושבי אוהל וללמוד בכולל. לפני חמש שנים
הרגשתי שהגיעה העת להעביר הלאה את ברכת
השם ולהפיץ את מעינות התורה חוצה

סיפור אמיתי מחזק על השגחה פרטית מופלאה

כיפה ומתפללים לה'. כאן הלב נפתח, ואם מנצלים את הרגע
הזה אפשר לפעול גדולות ונצורות. בשל כך נמצאים נציגי הארגון
בכותל באופן קבוע. הם עומדים שם ובידיהם פנקסים ועטים,
שואלים אנשים אם הם מעוניינים במדרשה, בשיעור, בחברותא
או במוסד תורני לילדים.

שאל נתקל בהם, והם שאלו אותו: "אולי אתה רוצה חברותא?"
הוא נדהם ממש. הרגע הוא התפלל על זה, וכבר שואלים אותו
אם הוא מעוניין. הוא נרשם ואמר שיש לו חנות ב'רמות', והוא
ישמח אם ילמדו איתו באזור החנות.

כבר ביום ראשון התחלנו ללמוד מסכת 'מכות', זו המסכת
שעסקתי בה אז, וכשאני חושב על כך שרק ביום חמישי הכנסתי
את השם שלי, ובמוצ"ש הבחור התפלל המיוחד על מציאת
חברותא, אפשר לומר שהקב"ה הקדים רפואה ל'מכות'.

שאל היה להוט ללמוד. "אני רוצה קצות החושן", הוא הודיע.
קשה היה להאמין שהמשפט הזה יוצא מפיו. הוא היה נראה כמו
ישראלי מצוי, שראשו ורובו בכל מיני שטויות, אבל את שנינו לא
ענין הרקע. אנחנו חברותא ללימוד ותו לא. כאילו בלי קשר, ובלי
שנדבר על כך בכלל, הוא הלך והתחזק עם הזמן, התחיל להקפיד
על תפילה במניין כל בוקר ועל מצוות נוספות, עד שבמשך הזמן
חזר לשמור תורה ומצוות במלואם. ל'קצות' עוד לא הגענו, קודם
כל היה עלינו להשלים את הפער וללמוד גמרא ורש"י כראוי.

היה זה ביום חמישי בשבוע. התקשרתי למשרד של ארגון
ידוע העוסק בקירוב רחוקים וביקשתי שיכניסו את שמי לרשימת
המתנדבים. "אני גר ברמות", אמרתי להם, "ומבקש שתמצאו לי
חברותא ברמות, ושיהיה רציני. לא מישהו שהתפקיד שלי למשוך
אותו, אלא יהודי שמעוניין בעצמו ורוצה ללמוד".
ביום ראשון התקשרו אלי מהמשרד ואמרו לי: "יש לך
חברותא".

"רציני?" שאלתי.

"הכי רציני שיכול להיות", ענו לי במשרד. מדובר בבחור
ששמו שאל. הוריו חזרו בתשובה, למרבה הצער, הוא לא החזיק
מעמד במסגרת ונפלט לרחוב. שם כבר התרופף מעט גם בשמירת
תורה ומצוות, אבל בתוכו בערה אש כל הזמן. הוא כאב את המצב
שלו ולא ידע כיצד להתרומם ממנו. במוצאי שבת האחרון הלך
לכותל המערבי. בתקופה זו הוא התכוון לקראת החתונה שלו,
והתפלל בשריד בית מקדשנו כהכנה ליום הגדול. על שני דברים
עיקריים הוא התפלל שם: שיזכה לבנות בית נאמן בישראל
ושימצא חברותא. הוא התפלל מעומק הלב ובדמעות, ואחרי
שהרגיש ששפך את ליבו פנה לצאת מהרחבה. בדרך החוצה הוא
פגש את הנציגים של ארגון הקירוב. בארגון יודעים שיהודים
בכל הרמות של שמירת תורה ומצוות מגיעים לכותל המערבי.
לפעמים מגיעים לבר מצווה ולפעמים לשמחה אחרת. חבושים

שמדובר בהוצאה של אלפי שקלים. אין לי כל חשק לשלם את זה".
"תיקח את המספר של הזגג מרמות", הצעתי לו, "אולי הוא
יוכל לעזור לך. בכל מקרה, תדע שאתה עוזר להחזיק תלמיד
חכם, וזאת מצווה גדולה".

הוא לקח את המספר, קרא לזגג, ולמחרת הוא הגיע לחנות.
עוד בזמן שהזגג שהה שם הוא התקשר אלי, והקול שלו מלא
התלהבות והתרגשות. "אתה לא יודע מה הולך פה, זה ממש..."
ממש מה? לא הצלחתי לקלוט. כל מילה ששאל הוציא מפיו
הצלחתי להבין ממנו דבר. יצאתי לחנות, אבל כשהגעתי הזגג
לא היה שם. אמו נכחה בחנות כשהיא נסערת כולה: "כמה השם
גדול, איך הוא מנהל את העולם! לא יאמן! לא יאמן!!!" הם היללו
ושיבחו את הבורא יתברך, אבל את הסיפור לא הצלחתי לקלוט.
התקשרתי לזגג וביקשתי ממנו שירחם עלי וישיעני מסקרנותי.
"ספר לי מה היה שם".

והוא סיפר:

במוצאי שבת היה עלי להעביר חבילה לבני ברק. יצאתי
במכונית אל התחנה שמול קניון רמות, בצד השני של הגשר
שניצב שם, וראיתי את קו 422 לבני ברק נכנס לתחנה. עקפתי
אותו קצת ורצתי עם השקית לכיוון האוטובוס. הנוסע שהיה אמור
לקחת ממני את השקית לא היה שם, והחלטתי לנסוע במהירות
לתחנה הבאה ושם לתפוס אותו. ירדתי חזרה מהאוטובוס וראיתי
משהו משונה: המכונית שקודם עמדה בכיוון למעלה עשתה
סיבוב של 180 מעלות כשפניה לכיוון הקניון. הסתכלתי סביב, לא
ראיתי שום דבר משונה חוץ מזה. אנשים רבים היו בתחנה וכולם
רגועים. איש לא צעק ולא נבהל. אני בעצמי מיהרתי ביותר, ולא
תפסתי שקרה כאן משהו שדורש חקירה נסעתי לתחנה הבאה,
וב"ה השגתי את הנוסע שיקח לי את החבילה.

רק עכשיו, כשהגעתי לחנות של שאול, קלטתי מה קרה.
נראה שמרוב מהירות אבדתי לגמרי את השפיות, ולא שמתי
את האנדברקס, והאוטו פשוט נסע. הוא עלה על המדרכה, נכנס
בחנות של שאול וירד לכביש בחזרה. רק לחשוב על האסון שיכול
היה להתרחש ה' ישמור! הכביש שירד מהקניון הוא בירידה
תלולה, בתחנה חיכו עשרות אנשים, משפחות עם ילדים ולא קרה
להם כלום. הנזק היחיד היה החלון השבור בחנות של שאול.
עכשיו תראה איזו השגחה פרטית מדהימה. מכל הזגגים
שבעולם שאול פונה אלי! התרגשתי כל כך ואמרתי לו: אני
פוצצתי לך את החלון ואני אתקן ואשלם הכל. איזה חסד עשה
איתי הבורא יתברך! ככה אני יכול לשלם את הנזק ולא להישאר
חייב, חס ושלום!

אמו של שאול סיפרה לכל מי שהסכים לשמוע את הסיפור
הזה. החלון השבור והתיקון שלו הפכו לחוויה רוחנית עוצמתית.
מבין השברים נפתח חלון גדול אל הנהגת הבורא המופלאה
בהשגחה מיוחדת, וזה היה קידוש השם גדול.

(מתוך עלון השגחה פרטית תש"פ)

המשכנו ללמוד במרץ והתלהבות עד ההפסקה בשל החתונה
של שאול. אחרי החתונה חזרנו ללמוד יחד במשרד החנות
שבבעלותו, והפעם התחלנו מסכת חדשה - מסכת ביצה. פעם-
פעמיים בשבוע נפגשנו ולמדנו את הגמרא על הסדר, דף אחרי
דף ביסודיות, ואחרי תקופה ארוכה זכינו לסיים את המסכת!
שאל היה נרגש ביותר: "זו הפעם הראשונה בחיים שלי שאני
מסיים מסכת". אמרתי שמן הראוי לערוך סעודת סיום כיאה
וכיאות, ושאל אכן נערך לסעודה גדולה אצלו בבית ברעננה.
"סבא שלי מחו"ל נמצא עכשיו בארץ, ולכן אני רוצה לעשות את
הסיום בימים אלה ממש", האו ביקש, והזמין אותי, כמובן, לסיום
בבית שלו. הלא שנינו חתני בסיום המרגש הזה. הוא הזמין את
המשפחה שלו ואת הסבא בראשם, ואני הזמנתי את אבי שליט"א
ואת אחי היקרים לשוב איתנו בשמחת התורה.

שאל היה נראה כחתן ביום חופתו. אבי ואחי הוסיפו לשמחה
ורקדו ושרו בכל להט נשמתם. המעמד היה מרגש ביותר, ממש
כמו שמחת תורה, והביא לחיזוק גדול במשפחתו של שאול.

זמן מה אחר כך נסע אחד מרבני הארגון כדי לגייס כספים.
הוא היה בשבת במיאמי, וכדרכו בכל שנה, לסעודה שלישית הוא
הסב בבית המדרש של יוצאי חלאב. קהילה זו היא עשירה מאוד.
הוא תכנן לומר את דבריו בזמן הסעודה, אבל חשש כיצד יתקבלו
הדברים, כיון שהאנגלית שבפיו אינה רהוטה כל כך.

הוא התחיל לדבר, אמר שהוא שליח של הארגון, ומיד
התרומם יהודי מתוך הציבור והשתיק את כולם. "אתם מדברים
על הארגון החשוב?" הוא קרא בפאתוס, "אני אגיד לכם מה זה
הארגון הזה". במשך עשר דקות הוא עמד ודיבר במלוא הלהט.
סיפר על יעקב, החברותא של הנכד שלו, ועל הסיום שעשה, וקשר
כתרים ותארים לארגון הקדוש, שעושה גדולות ונצורות בארץ
ישראל, וכולם צריכים לעזור לו ולקחת חלק בפעילות הקדושה
שתקרב את הגאולה.

האורח החשוב זכה, ומלאכתו נעשתה על ידי אחרים. הביקור
שלו הצליח למעלה מן המשוער.

הסיום הזה חיזק את הקשר בינינו, שהתבטא גם מעבר לשעת
הלימוד. שאול ראה בי יהודי שאפשר אותו שאלות הלכתיות מפעם
לפעם, והשיעור שלנו המשיך בקביעות. ביום שלישי אחד ראיתי
שלא אוכל לבוא לשיעור הקבוע, והתקשרתי אליו להודיע לו שלא
אבוא. שאלתי גם לשלומי, ואז הוא שאל אותי: "יש לך זגג טוב?"
השתוממתי על השאלה. שאול מסתדר מצוין כשהוא צריך
בעלי מלאכה. הוא מכיר ויודע מי הם הטובים ואיך אפשר להשיג
בזול. בכל זאת עניתי לו. "יש כאן ברמות זגג שהוא תלמיד חכם
מופלג ועוסק גם בזגגות בשביל מה אתה צריך אותו?"

שאל נאנח. "שלא תשאל. היתה פה תאונה. מכונית נכנסה לתוך
החנות שלי, וכל החלון התנפץ. במצלמות ראינו מכונית שעוברת
מהכביש למדרכה, פוגעת בחנות שלי ויורדת חזרה מהמדרכה
לכביש. לא הצלחתי לראות במצלמות את המספר של המכונית,
ואני חייב לתקן את החלון. קראתי לכמה זגגים, וכולם אמרו

היה צריך להיות שכל חילוני או להבדיל גוי, ואפילו הנבער ביותר, ירדוף אחרי חיים של תורה ויהדות, שהרי אין בנמצא חיים נפלאים כחיי תורה

הגה"צ רבי שמשון פינקוס זצ"ל על חומת אש וחומת כבוד סביב ירושלים

הקדושה ולשרות תחת כנפי השכינה. אלא שאז היתה ירושלים מתמלאת באינשי דלא מעלי, מתמלאת ברשעים. ומאחר והקב"ה מעונין שלירושלים ייכנסו אך ורק צדיקים, מה הוא עשה? בנה חומה סביב לירושלים, ולא כל הרוצה יכנס. וכמו שמצינו בחז"ל (ע"ז ג ע"ב), שבימות המשיח יבואו עובדי כוכבים להתגייר, ולמרות שלא יקבלו אותם הם יתגיירו מאליהן, יניחו תפילין וציצית וכו', וכל זה מגדלותם של ישראל, שהם ירצו להדבק בהם, אבל הקב"ה לא יתן להם ובסופו של דבר, במלחמת גו ומגוג אם ישליכו את כל המצוות אחרי גבם.

זוהי, אם כן, הכוונה ב"אני אהיה לה... חומת אש", כלומר, שמי שאינו ראוי האש תבריח אותו הרחק מירושלים.

חומה של אש היא חומת המגן לקדושה לעתיד לבוא, אך גם כיום עשה הקב"ה חומה. כל מי שאינו ראוי לבוא ולהכנס, לא נכנס. את כניסתו מעכבת חומה של "סחי ומאוס". הוא אינו דתי כיון שהדת והדתיים פשוט גורמים לו רגש של דחיה!

וזה מה שהפסוק אומר "ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה", כי כפי שאמרנו גם היום יש חומה אך היא אינה חומה של כבוד. אבל לעת"ל "לכבוד אהיה בתוכה".

(מתוך הגדה של פסח תפארת שמשון)

מסביב ירושלים ישנה חומה שתפקידה להגן על ירושלים - מקום הקדושה - מאלו הרוצים להיכנס לתוכה ולקלקלה. והנה בזמן ביהמ"ק היתה חומת אבנים, ולעתיד לבוא, בימות המשיח, תהיה חומת אש, כמבואר בפסוק (זכריה ב, ט): "ואני אהיה לה נאום ה' חומת אש סביב, ולכבוד אהיה בתוכה".

אולם עלינו לדעת שגם כיום ישנה חומה סביב לירושלים המגינה על הקדושה ועל השראת השכינה.

הכוונה ל"סחי ומאוס תשימו בקרב העמים" (איכה ג, מה). זוהי החומה! - הגועל של "סחי ומאוס". ונבאר את הדברים.

התורה הקדושה היא בבחינת "חכו ממתקים וכולו מחמדים" (שיה"ש ה, טז), והיה צריך להיות שכל חילוני או להבדיל גוי, ואפילו הנבער ביותר, ירדוף אחרי חיים של תורה ויהדות, שהרי אין בנמצא חיים נפלאים כחיי תורה.

כל אדם אשר עינו בראשו רואה את ההבדל בין ילד הלומד ב'חיידר' לילד הלומד במוסדות החינוך האחרים. בין בחור ישיבה למי שאינו כזה. וכבר ראינו שגם הם מכירים בכך. מה, אם כן, מונע מהם ללכת בדרך זו? ויותר, מה גורם להם לסלוד ולהסתייג ממי שכן הולך בדרך זו?

בדרך הטבע כולם היו צריכים לנהור לירושלים, להסתפח אל

"תלמידים רבים נרטבו בדרך. הרב הכנים את כל התלמידים הרטובים למשרד, חימם אותם ליד תנור ספירלות. עזר להם לייבש את בגדיהם וכפות רגליהם, והגיש להם גרביים נקיות ויבשות שהיו לו במשרד"

על האהבה המיוחדת שהגה"צ רבי משה טורק זצ"ל, חניך את תלמידיו

בתים - נשארו מחוברים וקשורים אליו בעבותות אהבה. זכרונם של אלפי תלמידים שגדלו על ברכיו חקוק היה על לוח ליבו, עד הפרטים הקטנים ממש; היכן התגוררו. איזו מסכת למדו אצלו. מי הם ההורים והאחים שלהם. גם כשהיה בן שמונים ותשעים שנה לאחר שעניו כהו, לא משו כל הפרטים הללו מנגד עיניו.

היה זה דבר שבשגרה, להיכן שפנה והלך היו ניגשים אליו תלמידים שלמדו אצלו במשך השנים. את כל אחד ואחד מהם

הגה"צ רבי משה טורק זצ"ל, חניך את התלמידים באהבה מיוחדת. לבו התוסס שפע אהבה ללא גבול, אהבה שמצא את הדרך לבטאה במאור-פנים תמידי, בחיוך נלבב, בדיבור אבהי מלטף, בחום אין קץ, במסירות ובדאגה כנה וברצון עז לראות בהצלחתו ובשגשוגו של כל תלמיד ותלמיד.

האהבה העצומה של רבי משה לתלמידיו נותרה בו כל השנים. גם לאחר שעזבו את הת"ת, התבגרו, פנו לשיבות, נישאו והקימו

וכלי כתיבה ואפילו זוג גרביים להחלפה בחורף במקרה שהתלמיד מגיע והגרביים שלו רטובות - ארוזים בניילון ועליו כתוב שם התלמיד.

"תמיד היה רבי משה מזרז את התלמידים שיחזיקו ניירות 'טישיו' בכיסם, כדי שאם יזדקקו לו לבית הכסא או לקינוח החוטם - שיהיה מצוי בכיס.] - לבד מדאגה אבהית ראה בכך רבי משה גם עניין של דרך ארץ. הוא סיפר כי מרן ה'חתם סופר' זצ"ל לאחר שהיה בוחן את התלמידים להוראה היה שואל אם יש להם נייר בכיסם. ואם זה לא היה מצוי אצלם, לא היה מעניק סמיכה להוראה. זה ענין של 'דרך ארץ' שקודמת ל'תורה' - הסביר].

"באותן שנים החל בארץ 'המיתון הגדול' שנמשך כשנתיים. רבבות אנשים פוטרו מעבודתם. מפעלים נסגרו, מסעדות ובתי-אוכל שממו. שמחות כ'בר מצוה' ואפילו חתונות לא התקיימו באולמות-שמחה, אלא בחיק המשפחה. מידי פעם התקיימו הפגנות המוניות של אלפי אנשים שקראו "לחם - עבודה". משרדים צמצמו עובדים למינימום ואף בתלמוד-התורה פוטר אחד המזכירים, והמזכיר הרב פיק שנותר לבדו עשה עבודה של שניים. תלמידים רבים למשפחות ברוכות וקשי-יום או משפחות מבוססות שנפלו לפתע למצוקה, באו בבוקר רעבים לת"ת. הרב טורק מימן כמה לחמים מכספו האישי, לחלוקה יומית. במשך חודשים חתך בידו את ככרות הלחם לפרוסות, ושלח להודיע בכיתות שמי 'ששכח' את האוכל בבית, יפנה למשרד... כך קיבלו התלמידים הרעבים מנת אוכל בכבוד. גם צירף את אותם תלמידים לארוחת-צהרים חינם, במשך חודשים רבים, במסעדה של הת"ת. "הרב זצ"ל תמיד הרעיף חום ואהבה לתלמידים. קיבל כל תלמיד בחיוך, ועל כל בשורה טובה ששמע התמוגג משמחה והשתתפות בשמחתו, עד שלעיתים היה נראה כאילו הרב שמח יותר מהמספר. ואף בעת צער היה משתתף בצער מעומק ליבו. (מתוך הספר 'לדמותו של מחנך')

קידם בסבר פנים יפות באופן שרק הוא ידע להראות ולהפגין, וזכר אותם בשמו הפרטי ובכינוי שקראו לו כילד, או פרטים אחרים שקשורים אליו: "הא? אתה ישבת ליד פלוני? אצלי למדת מסכת זו וזו! למדת בכיתה יחד עם אלמוני?" וכיוצא-בזה, משפטים שהוכיחו כמה הם חרוטים אצלו בלב ובזכרון, וכיצד חוזרת וניעורה האהבה הישנה שלו כלפיהם.

זה היה סודו. אין זה רק זכרון משובח שניחן בו, אלא משום שהחשיב כל תלמיד כתלמיד יחיד. הגה"צ רבי יצחק קולדצקי שליט"א אמר, לאור דברים ששמע מפי רבים במשך השנים: "רבי משה היה מנהל חיידר של מאות ילדים. מטבע הדברים מנהל החולש על תלמוד-תורה שלם עם כמות כה גדולה של תלמידים, אין לו את הזמן והכוחות הנדרשים בכדי לטפל בכל אחד ואחד באופן אישי. אולם אצלו כל אחד היה בן יחיד. הוא ראה בכל נפש מישראל עולם מלא, והקדיש את כל כולו למענו של כל יחיד ויחיד. זוהי הנהגה מיוחדת שבשבילנו מהווה מוסר השכל גדול, איך צריכה להיות הגישה כלפי תלמידים - כל אחד כמו בן יחיד".

את דאגתו הכנה לתלמידים, מתאר ברישומי אחד התלמידים המחנך רבי אברהם יהושע רייך שליט"א, במאמר מיוחד: "הדרך לתלמוד תורה (ברח' ארלוזורוב) בחורף, היה דרך בוץ ושלוליות. תלמידים רבים נרטבו בדרך. הרב הכניס את כל התלמידים הרטובים למשרד, חימם את גופם ובגדיהם ליד תנור ספירלות. עזר להם לייבש את בגדיהם וכפות רגליהם הרטובים, הגיש להם גרביים נקיות ויבשות שהיו לו במשרד, ואף טרח לסייע בידם לייבש את נעליהם.

"יתרה מכך, הרב היה מבקש מכל מחנך, שידאג שבתחילת השנה כל תלמיד יביא וישאיר בארון הכיתה, פריטים נצרכים שעלול להיות בהם צורך במשך השנה, למשל: מחברות ריקות

באותו רגע ששלף את הפחית מהתיק, קפץ לעברו הודי אחד, והחל לצעוק עליו באנגלית "גנב! חצופ!"

סיפור מיוחד על הישראלי שנסע לטייל בהודו ושם התקרב לאביו שבשמים

חכם גדול. הוא סיפר סיפור מדהים על הגורם המרכזי לחזרתו בתשובה: הסיפור נתחיל כשהצעיר החליט שהוא יצא לטיול בהודו, קצת להתאוורר. בהודו יש חוק שאסור לאדם שבא לחוף הים להביא עמו משקאות חריפים מהבית, אלא - אם רצונו לשתות - עליו לקנות זאת בקיוסק הממוקם על חוף הים. כך יכולים הזכיינים,

אני רוצה להביא בפניכם סיפור מעניין על יהודי שדווקא בהודו המרובה במעשה אלילים, חזר בתשובה לאביו שבשמים. את הסיפור סיפר הגאון ר' יחיאל מאיר צוקר שליט"א, מתוך הספר 'דורש טוב' זהו סיפורו של בנו של אחד משופטי בית המשפט העליון חזר בתשובה. היום הוא משמש כמרצה בכיר, ר"מ בישיבה, ותלמיד

"האיש שיושב כאן על הספסל הוא מהעם הנבחר! הוא יהודי!
הוא חלק מהעם שהאלוקים בחר בו!"

כל הכפריים החלו להתרגש...להזיע...

חלקם מהרו להביא פרחים, וחלקם מהרו לבתיהם להביא לו
שקדים ואגוזים..

מרב התרגשות הם פשוט לא ידעו מה לעשות עם עצמם...
"אני מבקש שתבינו", המשיך הלה לספר את סיפורו האישי,
"ישבתי שם, חילוני גמור, עם קוצים ועגילים, ואמרתי לעצמי:
על מה הוא מדבר? על מה התרגשות הקהל? מה זה עם נבחר?
במה אני שונה מהם? הרגשתי כל כך לא טוב עם זה ונדרתי
בליבי: הדבר הראשון שאני עושה כשאחזור לארץ, הוא לברר
מה המשמעות של להיות חלק מהעם הנבחר? ממה הם כל כך
מתלהבים ומתפעלים?"

ואכן כששבתי ארצה בררתי על מקום בו אוכל ללמוד על
משמעות היותי בן העם הנבחר. שלחו אותי לסמינר של ערכים,
וכך החל תהליך חזרתי בתשובה... עד כאן הסיפור שסיפר.
כל אומות העולם מכירים במעלתו של העם הנבחר. כולם
יודעים שהיהודי הוא "בן אלוקים". הבעיה המרכזית היא שאנחנו
לא יודעים את זה!

אנחנו לא מכירים בייחודיות שלנו! אנחנו לא מתהלכים עם
התחושה הזאת שאנחנו "בני אלוקים!"

במה מתבטא חוסר הידיעה הזאת? - ברצון להיות "כמו כולם!"
כולם מתלבשים כך - גם אני רוצה להיות כמו כולם...

זוהי כניעה מוחלטת לעמלק ששאף לכך שבני ישראל לא יכירו
במעלותיהם הייחודית, וישאפו להיות "כמו כולם". הוא ידע היטב
כי אין כל סיכוי לשנות את עם ישראל אם הם יקפידו לשמור
על היותם "בני אלוקים". כדי לדרדר אותם לשאול תחתיות
יש להכניס להם לראש את הרצון והשאיפה לחקות את פלוני,
להידמות לאמוני, להיות "כמו כולם".

שזכו במרכז על ניהול הקיוסק. לגבות מחיר מפולפל על כל פחית
בירה... אדם שנתפס כשהוא מוציא פחית בירה מתיקו - צפוי
לקנס כספי גבוה.

אבל, לדאבונו הרב, כל העולם יודע ש"ישראלי" הוא שם לוואי
לטיפוס חצוף, לא ממושמע, מששום ש"כשהם יורדים - הם יורדים
עד התהום", וגם מיודעינו החליט לא להיות 'פרייאר', ולא הסכים
בשום פנים לשלם חמישה דולר על פחית בירה שעולה חצי דולר
בחנות רגילה, וכמובן הביא איתו פחית מהבית בתוך התיק.
דא עקא, באותו רגע ששלף את הפחית מהתיק, קפץ לעברו
הודי אחד, והחל לצעוק עליו באנגלית "גנב! חצוף!".

לאחר שסינן לעברו עוד כמה קללות מפיו. לפתע - בבת אחת
נעצר, ופנה אליו: "רגע! האם אתה יהודי?" ומשהשיב בחיוב, החל
הלה להתנצל: "סליחה! לא התכוונתי! לא התכוונתי לפגוע ביהודי..."
ההודי מיהר להסתלק, אך לאחר כמה דקות חזר, ופנה אל
אותו ישראלי ושאל: "האם תוכל לעשות לי טובה, ולבוא איתי אל
הכפר שלי? יש לי וספה, ואני מבטיח לך שבדרך לכפר, אכנס אתך
לכל מיני אתרים מעניינים, שתהנה מהם מאד. הרי באת לכאן כדי
להנות - סמוך עלי, ואתה תהנה!".

ההודי פשוט שיגע אותנו, עד שלבסוף הסכים. והוא עמד
בהבטחתו! הוא הכניס אותנו לכל מיני מקומות מדהימים ביופיים,
שאמנם העריכו את משך הנסיעה, אבל הדבר היה שווה בהחלט.
בסופו של דבר הגיעו לכפר. לפי התנהגותם של התושבים,
שהתייחסו להודי בהדרת כבוד, מסתבר שהוא היה המוכתר של
הכפר. הוא הורה לאורח לשבת על ספסל שעמד במרכז הכפר,
ולהמתין. הוא בעצמו נסע עם הווספה, ועבר מבית לבית, לקרוא
לכל תושבי הכפר להתאסף ולבוא אל הספסל עליו ישב הבחור.
כעבור דקות ספורות התאספו כל תושבי הכפר, הודים כפרים
תמימים, סביב מיודעינו הישראלי. ההודי ירד מעל גבי הווספה,
השתיק את כלם, ואמר להם:

בניסיון נואש להגיע הביתה, העובד בשדה תעופה רכש 28 טון בצל ויצא למסע ארוך בן 1400 ק"מ כשהוא מוסווה למוכר בצל

בוא נלמד על עד כמה ניתן להגיע רחוק בכח הרצון, אבל רק צריך לכוון את עצמנו

הרב יהושע לייבזון

תשמעו, במסגרת עבודתי למצוא סיפורים מעניינים להפחת'ח'
ולגליון 'לקראת שבת', אני אוהב מדי פעם לעלעל בחומרים
ישנים שהתפרסמו. השבוע תפס את עיני 2 סיפורים מדהימים
שכבר פירסמנו, אבל בטח הספקנו לשכות.
זוכרים את הקורונה? זה נראה משהו רחוק מאוד מאוד.. אז

הנה 2 סיפורים חזקים שקרו לפני כ 3 שנים.

זה סיפור על שני אנשים שונים ברחבי העולם שהחליטו
לעשות משהו יוצא דופן בתקופת הקורונה.
ואפשר ללמוד מהם על כח הרצון, עד היכן ניתן להגיע איתו.
כשהיצר הרע מנסה להקשות עלינו את עלייתנו הרוחנית, אז
כדאי ללמוד איך אפשר להילחם כשרוצים באמת..

יחד את סגר הקורונה, אז חואן מנואל בלסטרו החליט לחצות את האוקיינוס. במסע מפרך שארך שלושה חודשים הוא שט בסירה מפורטוגל לארגנטינה, תוך שהוא נאבק בסופות ובגלים גבוהים שלשום, יום רביעי, הגיע סוף-סוף הארגנטינאי בן ה-47 לעיירת הולדתו מאר דל פלטה. הוא סיפר כי את השיט תכנן ב-24 שעות בלבד, אחרי שלמד כי הטיסות לארגנטינה בוטלו כחלק מהניסיון לבלום את התפשטות הנגיף.

"רציתי להיות איתם", סיפר בלסטרו, שמחכה כעת לסיום תקופת בידוד בת 15 יום, שלאחריה יוכל להתאחד עם אביו בן ה-90 קרלוס ואמו בת ה-82. את הבידוד הוא עושה בסירה שלו, שאורכה 8.8 מטר.

בלסטרו, שמתגורר בספרד, היה בארכיפלג הפורטוגלי, כאשר הגבלות הסגר בספרד ובפורטוגל נכנסו לתוקפן. הוא לקח איתו 200 אירו שחסך, העמיס את המפרשית שלו "סקואה" במזון, והפליג מפורטו סנטו

הוא סיפר כי לאורך המסע נקלע כמה פעמים לסופות עזות שאיימו להפיל את סירתו. סמוך לחופי ברזיל, הוא אמר, הוא כמעט איבד את חייו כאשר הגלים הגבוהים טלטלו מצד לצד את הסירה. "הייתי יכול לאבד את התורן", סיפר בלסטרו, שציין כי אחד החבלים בסירה נקרע אז, והוא נאלץ לתקן אותה בברזיל בלסטרו אומר כי הוא החליט לעשות את המסע לעיירת מולדתו כיוון שהיה בטוח שהסגר ימשך זמן רב, ורצה להיות לצד משפחתו. הוא קיווה מאוד להגיע כבר בחודש שעבר, כדי להשתתף בחגיגת יום ההולדת ה-90 של אביו לדבריו היו לו מספיק הרפתקאות בים - ובתקופה הקרובה הוא מתכנן להישאר על היבשה, בבית שליד בית הוריו. "אשתול גינה ואקנה שלוש תרנגולות. אני רוצה להיות עם המשפחה".

הם רצים, ואנו רצים...

לתגובות: leib1964@gmail.com

בוא נלמד על עד כמה ניתן להגיע רחוק בכח הרצון, אבל רק צריך לכוון את עצמנו לעלייה בתורה וביראת שמים. אז הנה הסיפורים מה עשו אנשים שהקורונה והבידודים וסגירת הגבולות לא נתנו להם להגיע אל בני משפחתם.

הסיפור הראשון הוא מה עשה אזרח הודי כשהגבולות נסגרו

אני מצטט לכם מהעיתונות:

בניסיון נואש להגיע הביתה בזמן שתקנות קפדניות מונהגים בהודו גברו, העובד בשדה תעופה רכש 28 טון בצל ויצא למסע ארוך בן 1400 ק"מ כשהוא מוסווה למוכר בצל, רק כדי להישלח לבידוד על ידי המשטרה המקומית לאחר שהגיע ליעדו לפי המשטרה, פרם מורטי פנדי, עובד בשדה התעופה של מומבאי, העמיס משאית עם 28 טונות בצל, ונסע כ-1,400 ק"מ מן העיר מומבאי לביתו שבפגראג' בצפון הודו

"הייתי תקוע במומבאי. בהתחשב במספר המקרים המדווחים בעיר, פחדתי מהחדשות הרעות והסגרים, ומכאן שלא הייתה לי ברירה אלא לחזור הביתה", אמר פנדי

כללי הסגר בהודו מאפשרים לכלי רכב המספקים מוצרי מזון לחצות את גבולות המדינות המרכיבות את הודו. אז פנדי החליט לשכור משאית כולל נהג ולנסוע הביתה בהסוואה. "קנינו את הבצלים משוק ירקות סמוך למומבאי, ובאמצעות תירוץ שאנחנו מובילים את התוצרת, חצינו שלוש מדינות כדי להגיע סוף סוף הביתה ביום שישי אחרי שנסענו במשך שלושה ימים, מספר פנדי. פנדי נשלח למרכז למבודדים לאחר שמעשיו התגלו, הוא לא הראה סימפטומים של הנגיף, אך הוא הוחזק במרכז כאמצעי זהירות במשך שבועיים"

והנה הסיפור השני על מסע ארוך של מישהו ארגנטינאי

הוא לא היה יכול לטוס חזרה לבית הוריו כדי להעביר איתם

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורים על הדף היומי
הירושלמי בעברית ובאידיש

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

כיצד ינהג אדם הנושא נשק וצריך להכנס לבית הכנסת?

כגון אקדח ורובה. וכשאינן אפשרות לכסותם, ולא להותירם בחוץ במקום השמור כנדרש - יש שהתירו להכניסם, ויש שאסרו; ויש שהורה לפרוק מכלי הנשק את מחסנית הקליעים, כיון שבאופן זה אינו יכול לקצר ימים.

[שו"ע קנא, ו, משנ"ב כב, וביה"ל ד"ה בסכין; בו"מ דרשו, 45, 47 ו-48]

אין להכניס סכין לבית הכנסת, משום שהתפילה מאריכה ימיו של אדם, והסכין מקצרתם. ואם היא מכוסה מותר להכניסה; וכן באופן שמותר לאכול בבית הכנסת ונצרכים לסכין בשעת האכילה - מותר להכניסה. וכדין סכין, כך דין כלי נשק המצויים בזמננו,

האם יש ענין שלא לחגור חגורה עם אבזם מברזל בשעת התפילה?

הוא גם משום כבוד בית הכנסת, ובתפילה מחוץ לבית הכנסת לא קיים טעם זה. ויש שכתב כי על פי הקבלה יש להקפיד שבשעת התפילה לא יהיה על הגוף כל חפץ העשוי מברזל.

[ביאורים ומוספים דרשו קנא, 4]

כאמור, אסור להכניס סכין או כלי נשק לבית הכנסת, משום שהמקום נועד לתפילה המאריכה ימיו של אדם, וכלים אלו מקצרים אותם. ויש שאוסרים מטעם זה גם תפילה שלא בבית הכנסת בשעה שתלויים על הגוף סכין או כלי נשק מגולים. ויש מתירים, משום שלדעתם האיסור להכניס כלים אלו לבית הכנסת

מדוע הורה הגרי"ש אלישיב שלא לנקות את אבני הכותל המערבי?

דעתם לבנות את בית הכנסת, ואם אין הדבר בידם, לפחות יבקשו רחמים על כך. וכך גם בנוגע לכותל המערבי - ראוי שלא לנקותו, כדי להוסיף נופך של עוגמת נפש ולעורר את הרואים לתפילה על בנין הבית.

[שו"ע קנא, י, ומשנ"ב כט; בו"מ דרשו, 54]

הגרי"ש אלישיב זצ"ל - שהיום הוא יום פטירתו - נשאל בנוגע לנקיון אבני הכותל המערבי והסרת העשבים שצמחו עליהן. והשיב כי מן הדין הדבר מותר, אך אין ראוי לעשות כן, וכדין עשבים שצמחו בשטח של בית כנסת שחרב - שמותר לתולשם אך חובה להותירם במקום, כדי שיראום העוברים ושבים ויתנו

* בית כנסת שיש לו שני פתחים, אסור להשתמש בו כמעבר, דהיינו להכנס לתוכו רק כדי לצאת בפתח השני, מפני שאסור להכנס לבית הכנסת שלא לצורך מצוה.
* מותר לקצר דרך על ידי מעבר דרך פרוזדור של בית כנסת; ואף באופן שהוא משמש בקביעות לתפילה מחוסר מקום, כיון שמלכתחילה לא ייעדוהו לבית הכנסת.
* יש שנהגו להקל לאכול בבית הכנסת סעודת מצוה, בשעת הדחק; ויש שמקלים בכך אף שלא בשעת הדחק, ויש שמקלים באכילה שאינה סעודה, כגון 'מיני מזונות', ויש שמקלים אף בסעודת הרשות.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

הקורא 'שנים מקרא' באמצע חזרת הש"ץ - האם יצא ידי חובה?

מהאחרונים שכתב: "המתפללים תחינות ובקשות בעת שהש"ץ חוזר, מה שביקשו לא ניתן להם ומה שבידם ניטלה מהם". והלימוד נחשב ל'מצוה הבאה בעבירה', ויש שכתב שלפיכך יתכן שאם קרא 'שנים מקרא' בעת החזרה - לא יצא ידי חובה.

[שו"ע קכד, ד, ומשנ"ב יז; בו"מ דרשו, 27-28]

אף כשיש תשעה מתפללים המקשיבים לחזרת הש"ץ, חובה על כל המתפללים לכוון לסופי הברכות ולענות אמן כראוי. ואסור לדבר בשעת החזרה, ואין לדבר אף בדברי תורה, ואין ראוי אף להרהר בדברי תורה. וכן אין לומר תהלים ותפילות שונות. ויש

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורים על הדף היומי
הירושלמי בעברית ובאידיש

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666